

PROLOG
PROLOGUE

1 2
Flauto

3
Oboe

1 2
Clarinetto (A)

1 2
Fagotto

1 2
Corno (F)

3 4
Tromba (C)

1 2
Timpani (E, B)

Violino 1
f *dim.* *p* *cre - - - - -*

Violino 2
f *dim.* *p*

Viola
f *dim.* *p*

Violoncello
f *dim.* *p*

Contrabbasso
f *dim.* *p*

Tekst trykt med tilladelse af Julius Clausens arving.

5

VI. I

scen - - - - - do

f

Va.

f

Recitation:

I Vaarens første Gry, da vilde Svaners Sang i Luften over Dødens Have

8

VI. I

dim.

dim.

p

Va.

dim.

dim.

p

Vc.

mp

Cb.

mp

11

Fl. I

rall.

a tempo

p

klang, vi fulgte Mesteren til Fredens Bo, vi fulgte ham til Hvilens dybe Ro.

rall.

a tempo

VI. I

Va.

dim.

pp

Vc.

dim.

dim.

pp

Cb.

dim.

dim.

14

Fl. I

Nu er det Høst, og Fugletrækkets Veje gaar søndenud, hvor han fik Liv i Eje; mens vi, hans Venneflokk, en sidste Hilsen

Va.

Vc.

17

Fl.

1

2

sender til ham, der vogted' Toners Kunst med rene Hænder. Her i vor Sal, her i vort Samlag stod han Aar til Aar,

Va.

Vc.

20

Fl.

1

2

og i Genfødelse, der til os naar en Kreds af musisk Kunst, befrugtet af hans Aand, genskabt til Liv ved Franz

Va.

Vc.

23 rall.

Fl. 1 *dim.*

Fl. 2 *dim.*

Nerudas Haand. I Stilhed tjener jeg - det skrev Mesterens Adelsskjold, men hvor han gav - ja hvor han gav i Tusindfold,

VI. 1 rall. *p* con sord.

VI. 2 *p* con sord.

Va. *p* con sord.

Vc.

26

Fl. 1 *p*

Fl. 2 *p*

naar Toner ved hans eget Hjerterørte - Blod af sit Kunstnerblod han til os førte. Dér stod han, mandig, rank og slog

VI. 1 *pp*

VI. 2 *pp*

Va. *pp*

Vc. *pp*

Cb. *pp*

29

1
2
3
Fl.

til Lyd, og her i Salen bølgede en Tonefryd, naar han med Mozarts Es-durs underskønne Klange saa ganske tog vort Sind og Sans

VI. 1
VI. 2
Va.
Vc.
Cb.

32

1
2
3
Fl.

Ob. 1
2
Fg. 1
2

tilfange. Vi husker ham, myndig og mild, halvt Barn, halvt Mand, blid i sit Hjerte, klar i sin Forstand, med Alvor i sin Hu,

35

Ob. 1 2

Fg. 1 2

men Lunets Glimt i Øjet, hvor kunde han bedaae! – hvor var hans Smil fornøjet! Et Sydens Barn, en Nordens Fostersøn –

VI. 1

VI. 2

Va.

Vc.

Cb.

mf

p

mf

p

mf

p marcato

p

p

p

et Menneske, som over visne Skranker helt forstod, at Kunsten, den er Altets Hjerterblod, en Mand der ej begreb de Ulivssaar, der

rall.

38

VI. 1

VI. 2

Va.

Vc.

Cb.

pp

pp

pp

pp

pp

pp

Kunstens Skønhedstempel
rundt om sønderslaar.
Det lyse Evangelium.
Han kendte det fra Beethovens
den Niende,
den ædle Kunstner, saa stort,
befriende.
For ham hvert Menneske var
kær som Broder,
der skattede til Kunstens
fælles Moder.
Helt gav han sig.
Hans Aand gik op i Toner
skønne Klang.
I Haydn sang han os sin
Svanesang.
(uden Musik)
Til Tak nu toner fra hver en
Sjæl herinde:
Et Ære være Franz Neruda's
Minde.

